

MANERES DE FER EN/L'ESFERA PÚBLICA

A la dècada dels noranta, la crisi de la sida i els activismes que l'acompanyen contribueixen al debat del que s'ha categoritzat com a «esfera pública» i passen a formar part de la proliferació de les seves interpretacions. També és aleshores quan l'«esfera pública» comença a veure's afectada per la globalització i la irrupció d'un nou paradigma polític i socioeconòmic: el neoliberalisme. La privatització de l'espai públic i de la ciutat no sols com a espai de consum, sinó com a producte consumible, són aspectes protagonistes d'aquest canvi.

Barcelona canalitza les tensions d'aquell moment a través dels Jocs Olímpics de 1992. Es duen a terme canvis profunds en l'entramat urbà i social de la ciutat, un procés de modernització que desembocarà en l'anomenat *model Barcelona*. Els noranta també representen per a l'Estat espanyol l'etapa final de la transició democràtica i l'ingrés en el marc «normalitzador» de la Comunitat Econòmica Europea; és la dècada dels grans esdeveniments i la inversió en infraestructures, la dècada de l'«homologació» del país respecte a l'exterior.

En aquest context, la necessitat urgent de reacció que comporta la sida concentra la lluita en la recerca de visibilitat i la creació d'espais comuns de cures enfront de l'ocultació i l'estigmatització. A través de la juxtaposició de materials provinents de l'*Anarxiu sida* i del Centre d'Estudis i Documentació MACBA, aquesta primera línia argumental descriu un panorama no gens homogeni de significats i representacions d'allò públic a partir de la crisi de la sida.